

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH180024

NAZWA
OBSZARU Łukawiec

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH180024	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Łukawiec

1.4. Data opracowania 2006-03	1.5. Data aktualizacji 2025-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2021-08
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 24 czerwca 2021 r. w spr. soo Łukawiec (PLH180024)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

[Powrót](#)

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna
23.0721

Szerokość geograficzna
50.0513

2.2. Powierzchnia [ha]:

2270.18

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL32	Podkarpackie
------	--------------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

[Powrót](#)

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
6410			46.95		G	B	C	B	B
7140			6.33		G	B	C	B	B
9110			8.05		G	C	C	B	B
9170			662.79		G	B	C	B	B
91D0			0.91		M	D			
91E0			59.4		G	B	C	B	B
91F0			21.92		G	C	C	B	B

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
A	1188	Bombina bombina			p	51	100	i	C	G	C	A	A	A
P	1898	Eleocharis carniolica			p	2	3	localities	V	G	C	C	C	B
I	1065	Euphydryas aurinia			p	1	50	i	C	G	C	B	B	B
I	1060	Lycaena dispar			p	6	10	i	R	G	C	B	C	C
I	6179	Phengaris nausithous			p	1	10	i	R	G	C	B	C	B
I	6177	Phengaris teleius			p	6	10	i	R	G	C	B	C	B
A	1166	Triturus cristatus			p	11	100	i	P	G	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N17	4.42
N19	46.58
N16	46.17
N10	2.69
N12	0.14
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar położony jest na Płaskowyżu Tarnogrodzkim, koło wsi Łukawiec. Składa się z dwóch oddzielnych części znajdujących się na północ i na południe od miejscowości.

Północna część obejmuje cenny kompleks łąk zmiennowilgotnych wraz z zachowanymi przy potokach fragmentami łągów, natomiast południowa część to fragment zwartego obszaru leśnego rozciągającego się między Czerniawką a granicą państwa.

Najcenniejszym gatunkiem spotykanym w obszarze jest umieszczone w załączniku II Dyrektywy Siedliskowej ponikło krańskie *Eleocharis carniolica*. Jest to jedyne potwierdzone w ostatnich latach niżowe stanowisko tego gatunku w Polsce.

Ostoja obejmuje kilkadziesiąt hektarów łąk, w tym miejscami dobrze zachowane łąki trzęślicowe z szeregiem cennych gatunków roślin i motyli. Wśród tych ostatnich są 4 gatunki z załącznika II Dyrektywy Siedliskowej: modraszek telejus *Maculinea teleius*, modraszek nausitous *Maculinea nausithous*, czerwoczyk nieparek *Lycaena dispar* oraz przeplatka aurinia *Euphydryas aurinia*, której populacje w Łukawcu oraz sąsiednim Horyńcu uznane są za kluczowe dla zachowania gatunku w skali Polski. Wśród lasów liściastych, pokrywających większość terenu ostoi, znaczące powierzchnie zajmują grądy, niektóre z nich z dobrze zachowaną strukturą i składem gatunkowym, ponadto wzdłuż cieków wodnych i w wilgotnych zagłębieniach spotyka się kilka rodzajów łągów oraz na terenach otwartych zbiorowiska torfowisk niskich i przejściowych. Wśród stwierdzonych dotychczas na terenie ostoi gatunków roślin, 12 zamieszczonych jest na krajowej czerwonej liście roślin i grzybów.

Inne formy ochrony przyrody

W granicach Obszaru, na terenie gminy Wielkie Oczy zlokalizowany jest rezerwat przyrody Moczary.

Rezerwat ten został utworzony w celu ochrony stanowiska czosnku sitkowatego (*Allium victorialis*). Gatunek ten na terenie rezerwatu zajmuje stanowisko o powierzchni około 4 ha i liczy kilkadziesiąt tysięcy osobników.

Klimat

Według regionalizacji Trampler i in. (1990), obszar znajduje się w środkowopolskiej strefie klimatycznej, makroregionie Wyżyny Małopolskiej. Średnia temperatura roczna zwykle zamyka się tu w przedziale od 6°C do 9°C. Najcieplejszym miesiącem jest lipiec, najchłodniejszym styczeń bądź luty. Średnia długość termicznego okresu wegetacyjnego wynosi 190-220 dni. Początek okresu wegetacyjnego rozpoczyna się średnio około 10 kwietnia, natomiast koniec przypada na 25 października. Roczne sumy opadów atmosferycznych wynoszą 600-750 mm. Największe opady występują w miesiącach letnich, w tym też okresie najczęściej zdarzają się opady burzowe, ekstremalne. Liczba dni z opadami śniegu wynosi średnio 45. Potencjalny okres występowania opadów śnieżnych wynosi między 145 a 150 dni. Pokrywa śnieżna potencjalnie zalegać może 115 dni, średnio można ją zanotować przez około 75 dni (Nar. Atlas Polski 1978).

Regionalizacja fizjograficzna i botaniczna

Według fizjograficznego podziału Kondrackiego (2000), obszar Łukawiec należy do:

- megaregionu: region karpacki;
- prowincji: Karpaty Zachodnie z Podkarpaciem Zachodnim i Północnym;
- podprowincja: Podkarpacie Północne;
- makroregion: Kotlina Sandomierska;
- mezoregion: Płaskowyż Tarnogrodzki.

Według podziału geobotanicznego (Matuszkiewicz 2008) obszar mieści się w prowincji karpackiej, w Krainie Kotliny Sandomierskiej, w Okręgu Płaskowyżu Tarnogrodzkiego oraz Okręgu Przemysko-Rzeszowskiego, a dokładnie w podokręgu łukawicko-sieniawskim oznaczonym kodem C.8.6.d oraz podokręgu laszeckim – kod: C.8.7.c.

Hydrologia

Pod względem hydrologicznym obszar Natura 2000 Łukawiec w całości zlokalizowany jest w prawobrzeżnej zlewni rzeki San. Przez obszar przepływają następujące ciek wodne: Łukawiec, Czerniawka, Groń, Grodzisko, Kacze Doły i Młaga.

W granicach powiatu lubaczowskiego oraz na terenie występowania obszaru Natura 2000 zlokalizowany jest zbiornik wód podziemnych: czwartorzędowy GZWP 428 Dolina Kopalna Biłgoraj - Lubaczów. Wielkość zasobów wód powierzchniowych jest niestabilna, problemem jest też ich dyspozycyjność wynikająca ze zróżnicowania warunków hydrologicznych w poszczególnych latach i dużej zmienności w czasie.

Geologia i gleby

Pokrywa glebowa jest mocno zróżnicowana pod względem typologicznym. Na wyrównanych obszarach nizinnych Kotliny Sandomierskiej jako skała macierzysta dominują utwory akumulacji lodowcowej i osady akumulacji rzecznej okresu neogenu. Utwory te w obszarze nizinnym i wyżynnym uzupełniają współczesne utwory akumulacji eolicznej, utwory aluwialne i deluwialne oraz torfy i mursze. Na gruntach spotykane są typy gleb: brunatne, rdzawe, płowe, gruntowo glejowe.

4.2. Jakość i znaczenie

Siedliska przyrodnicze z Załącznika I Dyrektywy 92/43EWG

W obrębie obszaru Natura 2000 Łukawiec PLH180024 zlokalizowanych jest sześć cennych przyrodniczo siedlisk podlegających ochronie: 6410 zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion), 7140 torfowiska przejściowe i trzęsawiska Scheuchzerio-Caricetea, 9110 kwaśne buczyny Luzulo-Fagenion, 9170 grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny Galio-Carpinetum, Tilio-Carpinetu, 91E0 łągi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (Salicetum albae, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae, olsy źródłiskowe) oraz 91F0 łągowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe Ficario-Ulmetum.

6410 Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion)

Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion) (6410) w obszarze zajmują powierzchnię 46,95 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni zmiennowilgotnych łąk trzęślicowych na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C, Reprezentatywność, stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z dobrze zachowanych pod względem składu gatunkowego płatów siedliska, w obrębie których można spotkać większość gatunków charakterystycznych dla związku Molinion. Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Ocena związana jest z dobrze zachowaną kombinacją florystyczną płatów siedliska. Stopień zachowania funkcji – III (średnie lub niekorzystne perspektywy). Niska ocena wynika z dużej fragmentacji płatów siedliska przez szuwały. Stwierdzono także obecność nawłoci późnej *Solidago gigantea*, która jako gatunek inwazyjny stanowi duże zagrożenie dla siedliska. Na obrzeżach łąk stwierdzono zarastanie wierzbami *Salix cinerea* i *Frangula alnus*. Możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie sił i środków). Warunkiem poprawienia stanu zachowania siedliska jest usunięcie nadmiaru krzewów i podrostu drzew (wraz z ich wywiezieniem) oraz przywrócenie prawidłowego koszenia, które przyczyni się do poprawienia struktury i funkcji siedliska, głównie poprzez redukcję liczby gatunków niewłaściwych dla siedliska.

7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska Scheuchzerio-Caricetea

Torfowiska przejściowe i trzęsawiska Scheuchzerio-Caricetea (7140) zajmują łącznie w obszarze około 6,33 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni torfowisk przejściowych i trzęsawisk na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C, Reprezentatywność, stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z dość dużego pokrycia gatunków charakterystycznych (*Menyanthes trifoliata* ok. 80%) oraz dobrze wykształconą warstwą mszystą z dominacją torfowca *Sphagnum fallax*. Niektóre z płatów wykazują nieco zdegradowany charakter. Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Na takiej ocenie zaważyło miejscowe występowanie gatunków niewłaściwych dla siedliska, przy jednoczesnych niskich notowaniach pokrycia gatunków właściwych jak np. *Carex nigra*. Ponadto stwierdzono obecność gatunku inwazyjnego - nawłoci późnej *Solidago gigantea*. Stopień zachowania funkcji – I (doskonale perspektywy). Przyjęcie takiej oceny wynika z dość dobrego stanu uwodnienia. Możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie sił i środków). Warunkiem poprawienia stanu zachowania siedliska jest usunięcie gatunku inwazyjnego – nawłoci późnej *Solidago gigantea*. Ważnym jest także utrzymanie właściwych stosunków wodnych.

9110 Kwaśne buczyny Luzulo-Fagenion

W obszarze kwaśne buczyny Luzulo-Fagenion (9110) zostały wyodrębnione w dwóch niewielkich płatach lasów gospodarczych o powierzchni 8,05 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni kwaśnych buczyn na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C. Reprezentatywność siedliska została oceniona na znaczącą (C). Obniżenie oceny wynika z gorszego stanu zachowania jednego z dwóch płatów siedliska. W jego przypadku na powierzchni nie odnotowano gatunków właściwych dla siedliska w runie. Stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z młodego wieku drzewostanu oraz niskiego pokrycia runa w płatach, które miejscami w ogóle nie było wykształcone. Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Na takiej ocenie zaważył brak w pełni zróżnicowanej struktury wiekowej drzewostanu oraz niskie ilości martwego drewna.

Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy). Przyjęcie takiej oceny wynika z braku naturalnych odnowień buka oraz słabego stopnia wykształcenia runa. Możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie sił i środków).

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny Galio-Carpinetum

Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny Galio-Carpinetum, Tilio-Carpinetu (9170) w obszarze stanowi największy pod względem obszarowym przedmiot ochrony siedliskowej. Siedlisko zajmuje obszar 662,79 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni grądów środkowoeuropejskich i subkontynentalnych na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C. Reprezentatywność, stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z jednej strony z dobrze wykształconego podszytu i bogatego florystycznie runa, z drugiej z małego udziału starodrzewu, obecności w runie ekspansywnych gatunków rodzimych. Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). O ocenie zdecydował udział zwartych kompleksów leśnych na dużym obszarze, jednak uwarunkowania siedliskowo-leśne wpływają na ich silnie zróżnicowanie, zarówno pod względem struktury gatunkowej jak i stanu zachowania. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy). Obniżenie oceny wynika z małego udziału starodrzewu oraz martwego drewna w siedlisku. Możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie sił i środków).

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (Salicetum albae, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae, olsy źródliskowe)

Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe Salicetum albae, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae, olsy źródliskowe (91E0) na terenie obszaru reprezentowane są przez niżowe łęgi olszowo-jesionowe Fraxino-Alnetum zajmujące powierzchnię około 59,40 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni łęgów wierzbowych, topolowych, olszowych i jesionowych na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C. Reprezentatywność, stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z braku starodrzewu, a także z miejscami zubożonej kombinacji florystycznej siedliska, przy czym z dość znacznym udziałem gatunków łęgowych. Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Na takiej ocenie zaważył brak w pełni zróżnicowanej struktury wiekowej drzewostanu, niskie ilości martwego drewna oraz niskie pokrycie gatunków charakterystycznych w runie i brak gatunków charakterystycznych w podszywie w niektórych fragmentach płatów. Stopień zachowania funkcji – I (doskonale perspektywy). Przyjęcie takiej oceny wynika z naturalności koryta cieków wzdłuż którego siedlisko występuje. Możliwość odtworzenia – II (możliwa przy średnim nakładzie sił i środków).

91F0 Łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe Ficario-Ulmetum

Łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe Ficario-Ulmetum (91F0) w obszarze stanowią około 21,92 ha. Z uwagi na fakt stanowienia mniej niż 2% ogólnej powierzchni łęgowych lasów dębowo-wiązowo-jesionowych na terenie kraju, powierzchnia względna siedliska w skali Polski została oceniona na C. Reprezentatywność oceniono na znaczącą C natomiast stan zachowania oraz ocena ogólna siedliska uzyskały ocenę dobrą (B). Oceny te wynikają z uproszczonej struktury gatunkowej, wiekowej i przestrzennej płatów w obrębie siedliska. Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Na takiej ocenie zaważył duży udział gatunków charakterystycznych dla siedlisk łęgowych, a miejscami grądowych. W aspekcie struktury siedliska zawyżony jest udział dębu. Dość częste są płaty z dominacją w drzewostanie gatunków lekkonasiennych: olszy lub brzozy, pod którymi spontanicznie zachodzi zwykle regeneracja gatunków łęgowych. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy). Obniżenie oceny wynika z małego udziału starodrzewu oraz martwego drewna w siedlisku. Możliwość odtworzenia – I (odtworzenie łatwe).

91D0 Bory i lasy bagienne - ocena reprezentatywności D.

W wyniku inwentaryzacji przyrodniczej stwierdzono, że wykazywane wcześniej siedlisko boru bagiennego nie zostało prawidłowo zidentyfikowane.

Gatunki z Załącznika II Dyrektywy 92/43EWG

Kod gatunku: 1188

Nazwa gatunku: Kumak nizinny Bombina bombina

Populacja ma status osiadły (typ: P), a jej liczebność oszacowano w zakresie 51-100 osobników Obecność kumaka nizinnego, a także żab z grupy zielonych stwierdzono na trzech stanowiskach

Kumak nizinny - ocena ogólna: A, w tym:

Ocena populacji: C – osobniki gatunku są obecne w zinwentaryzowanych siedliskach na obszarze PLH180024 Łukawiec.

Stan zachowania w obszarze: A, w tym stopień zachowania siedliska: I – doskonale zachowane, na podstawie analizy wymienionych powyżej wskaźników ocen dla siedliska.

Izolacja: A.

Możliwość odtworzenia: nie oceniano.

Kod gatunku: 1166

Nazwa gatunku: Traszka grzebieniasta *Triturus cristatus*

Obecność traszki grzebieniastej, a także żaby trawnej i żab z grupy zielonych stwierdzono na czterech stanowiskach w obszarze. Zgodnie jednak z metodyką GDOŚ dla traszki grzebieniastej na poziomie stanowiska nie określa się wskaźników stanu populacji, a notuje jedynie obecność lub brak gatunku.

Waloryzacja stanu populacji traszki grzebieniastej na obszarze może być dokonana dopiero w oparciu o dane porównawcze z dwóch następujących po sobie sezonów monitoringu. W związku z realizacją badań terenowych przez jeden sezon można było nadać jedynie ocenę D dla populacji.

Kod gatunku: 6177

Nazwa gatunku: modraszek telejus *Phengaris (Maculinea) telejus* (Bergstrasser, 1779)

W obszarze stwierdzono występowanie tego gatunku na pięciu stanowiskach. Pierwotnie wyznaczono cztery stanowiska na których prowadzono obserwacje. Są one zlokalizowane na terenie gdzie znajdują się zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion). Stanowiska są zlokalizowane przede wszystkim w północnym fragmencie obszaru. Wielkość poszczególnych stanowisk jest wystarczająca dla zachowania gatunku. Na czterech z pięciu stanowisk modraszek telejus występuje razem z modraszką nausitous. Na wszystkich stanowiskach obecna jest roślina pokarmowa krwiściąg lekarski, jednak dostępność rośliny pokarmowej jest zwykle dość niewielka. Stwierdzono również obecność mrówek z rodzaju wścieklica *Myrmica*. Ogólnie populacja modraszka telejus na poszczególnych stanowiskach jest stosunkowo niewielka.

Modraszek telejus – ocena ogólna: B, w tym:

Populacja - C: gatunek występuje na 5 stanowiskach; maksymalna liczba osobników na stanowiskach wyniosła 7 - 9 osobników; populacja w obszarze stanowi mniej niż 2% populacji krajowej.

Stan zachowania w obszarze - B, w tym:

stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (powierzchnia 2,3-7,0 ha, dostępność roślin żywicielskich 6-8%, dostępność mówek gospodarzy 23-32%, zarastanie ekspansywnymi bylinami <15%, zarastanie przez drzewa i krzewy <5% do 30%).

Możliwość odtworzenia: nie oceniano.

Izolacja – C: odległość do najbliższej populacji wynosi około 200m, a kolejnej sąsiedniej około 4 km.

Kod gatunku: 6179

Nazwa gatunku: modraszek nausitous *Phengaris (Maculinea) nausithous* (Bergstrasser, 1779)

Na obszarze stwierdzono występowanie tego gatunku na czterech stanowiskach. Są one zlokalizowane na terenie zmiennowilgotnych łąk trzęślicowych (Molinion). Stanowiska są zlokalizowane przede wszystkim w północnym fragmencie obszaru Natura 2000. Wielkość poszczególnych stanowisk jest wystarczająca dla zachowania gatunku. Modraszek nausitous występuje wspólnie z drugim gatunkiem „naturowym” modraszką telejus. Roślina pokarmowa krwiściąg lekarski występuje na wszystkich stanowiskach, zwykle jednak dostępność rośliny pokarmowej jest stosunkowo niewielka. Może to być jedną z przyczyn stosunkowo mało licznej populacji tego gatunku na badanym obszarze. Możliwość rozmnażania zapewnia również obecność mrówek z rodzaju wścieklica *Myrmica*. Do zagrożeń należy zaliczyć brak kośnego użytkowania na części niektórych stanowisk oraz niewłaściwy termin koszenia w okresie rozwoju larw na roślinach krwiściagu. Ponadto na wszystkich stanowiskach obecna jest nawłóć *Solidago* spp., która może przy zaniechaniu przeprowadzania właściwych zabiegów zdominować siedlisko i niekorzystnie wpłynąć na stan siedliska modraszka nausitous.

Modraszek nausitous – ocena ogólna: B, w tym:

Populacja - C: gatunek występuje na 3 stanowiskach; maksymalna liczba osobników na stanowiskach wyniosła 4 - 21 osobników; populacja w obszarze stanowi mniej niż 2% populacji krajowej.

Stan zachowania w obszarze - B, w tym:

stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (powierzchnia 2,3-7,0 ha,

dostępność roślin żywicielskich 6-8%, dostępność mówek gospodarzy 23-32%, zarastanie ekspansywnymi bylinami <15%, zarastanie przez drzewa i krzewy <10% do 30%).

Możliwość odtworzenia: nie oceniano

Izolacja – C: odległość do najbliższej populacji wynosi około 200 m, a kolejnej sąsiedniej około 4 km.

Kod gatunku: 1065

Nazwa gatunku: Przeplatka aurinia *Euphydryas aurinia* (Rottemburg, 1 775)

W obszarze stwierdzono występowanie tego gatunku na trzech stanowiskach. Ponadto zaobserwowano pojedynczego osobnika przeplatki aurinia na dwóch innych stanowiskach, ale w wyniku przeprowadzonych obserwacji stwierdzono, że były to przypadkowe wystąpienia. Z tego względu nie uwzględniono tych miejsc jako stanowisk przeplatki aurinia. Jedno stanowisko, które było wskazywane przez WZS 2008 jako siedlisko przeplatki aurinia zarosło w znacznym stopniu nawłocią *Solidago* sp. i nie stwierdzono tam występowania tego gatunku. Zaobserwowano tam tylko pojedyncze osobniki rośliny żywicielskiej czarcikęsu łąkowego. Stanowisko prawdopodobnie utraciło znaczenie ze względu na opanowanie go przez inwazyjny gatunek nawłoci. Stanowiska przeplatki aurinia są zlokalizowane na terenie gdzie występują zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*) i pokrywają się z siedliskami modraszka *nausitous*. Jedno stanowisko zlokalizowane jest we wschodniej części obszaru Natura 2000, a dwa kolejne w jego północnej części. Wielkość poszczególnych stanowisk jest wystarczająca dla zachowania gatunku. Na wszystkich stanowiskach obecna jest roślina pokarmowa czarcikęs łąkowy. Populacja przeplatki aurinia na poszczególnych stanowiskach jest stosunkowo niewielka, z wyjątkiem jednego stanowiska we wschodniej części obszaru, co niekorzystnie wpływa na perspektywy zachowania gatunku. Ponadto na wszystkich stanowiskach obecna jest nawłóć *Solidago* sp., która może przy zaniechaniu przeprowadzania właściwych zabiegów zdominować siedlisko. Obserwuje się również zarastanie siedlisk krzewami i drzewami.

Przeplatka aurinia – ocena ogólna: B, w tym:

Populacja - C: gatunek występuje na 4 stanowiskach; maksymalna liczba osobników na stanowiskach wyniosła 4 - 8 osobników; populacja w obszarze stanowi mniej niż 2% populacji krajowej.

Stan zachowania w obszarze - B, w tym:

stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (powierzchnia 2,3-7,0 ha, stopień zarośnięcia siedliska przez roślinność drzewiastą i krzewiastą <10-<30%, liczba dogodnych miejsc do rozrodu 1,0-2,5 oprzędów na 500 m², baza pokarmowa 20-25 roślin 25 m²).

Możliwość odtworzenia: nie oceniano.

Izolacja – B: odległość do najbliższej populacji wynosi około 200m.

Kod gatunku: 1060

Nazwa gatunku: czerwонецzyk nieparek *Lycaena dispar* Haworth 1802

W obszarze stwierdzono występowanie tego gatunku na trzech stanowiskach. W miejscach występowania czerwонецzyka nieparka występowała roślina pokarmowa gąsienic: szczaw *Rumex* sp. oraz rośliny nektarodajne takie jak ostrożeń polny *Cirsium arvense*, nawłóć *Solidago* spp. Siedliska w których zaobserwowano czerwонецzyka nieparka są w dwóch przypadkach położone przynajmniej częściowo na terenie zmiennowilgotnych łąk trzęślicowych, które przecinane są przez ciek wodny. Jedno stanowisko zlokalizowane jest na stosunkowo suchych łąkach.

Czerwонецzyk nieparek – ocena ogólna: C, w tym:

Populacja - C: gatunek występuje na 3 stanowiskach; maksymalna liczba osobników na stanowiskach wyniosła 5 - 9 osobników; populacja w obszarze stanowi mniej niż 2% populacji krajowej.

Stan zachowania w obszarze: B, w tym:

stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (powierzchnia 47 ha, baza pokarmowa 5-20%, zarastanie ekspansywnymi bylinami <25%, zarastanie przez drzewa i krzewy 5% do 30%).

Możliwość odtworzenia: nie oceniano.

Izolacja – C: na obszarze Natura 2000 „Łukawiec” obserwowano pojedyncze osobniki dorosłe (images).

Kod gatunku: 1898

Nazwa gatunku: Ponikło kraińskie (*Eleocharis carniolica*)

W obrębie obszaru zlokalizowane są trzy stanowiska wymienionego gatunku. Liczba obserwowanych osobników na poszczególnych stanowiskach jest bardzo niestabilna, co wiąże się z typem siedlisk

zajmowanych przez gatunek. W porównaniu z danymi literaturowymi w roku 2015 zaobserwowano wyraźny spadek liczebności osobników na dwóch z trzech stanowisk. Natomiast na stanowisku we wschodniej części wsi Czerniawka, gdzie w roku 2008 populacja całkowicie zaniknęła, obecnie w rowach melioracyjnych odnotowano 4 kępy z 90% kwitnących pędów. W związku z małym zasięgiem gatunku w Polsce szacuje się, że wielkość populacji na stanowiskach stanowi około 2% populacji krajowej, co w połączeniu z oceną ekspercką wskazuje na ocenę populacji na poziomie C. Stan zachowania stanowiska ocenia się na C – jako średnie lub zdegradowane, gdyż stanowiska te podlegają postępującej sukcesji, a samo siedlisko gatunku ma charakter niestabilny. Stopień zachowania cech siedliska gatunku oceniono na III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane. Ocena ta wynika z niestabilnego charakteru siedliska zajmowanego przez gatunek, związanego ze zmiennym poziomem wody. Możliwość odtworzenia została oceniona jako trudna lub niemożliwa jednak przy podjęciu działań ochronnych realne jest zachowanie gatunku. Na ocenie tej zaważył postępujący proces sukcesji wtórnej, a także zaobserwowany w jego wyniku proces zanikania osobników. W obrębie naturalnego zasięgu występowania, stopień izolacji gatunku określono na ocenę C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania. Populacja na terenie Polski osiąga północno, północno-zachodnią granicę zasięgową. Ocena ogólna gatunku została oceniona na B.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	J03.01		b
H	I01		b
H	K02.01		b
H	I02		i
M	K04.05		i
M	K03.04		b
M	K01.03		o
L	F03.01.01		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	x		o

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0

Własność łączna lub współwłasność	0
Prywatna	0
Nieznana	100
Suma	100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Konsorcjum firm: EKKOM Sp. z o.o., Habitat Selection s.c. Kolecki Mateusz, Węgrzyn Michał. 2016. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Łukawiec PLH180024 w województwie podkarpackim. Rzeszów.2. Makomaska – Juchiewicz M. (red.) 2010. Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część I. GIOŚ, Warszawa3. Makomaska-Juchiewicz M., Baran P. (red.). 2012. Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część II. GIOŚ, Warszawa4. Matuszkiewicz J. M., 2013, Przewodnik do oznaczania zbiorowisk roślinnych Polski, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.5. Mróz, W. (red.). 2010. Monitoring siedlisk przyrodniczych. Przewodnik metodyczny: Część I. GIOŚ, Warszawa.6. Mróz, W. (red.). 2012. Monitoring siedlisk przyrodniczych. Przewodnik metodyczny: Część II. GIOŚ, Warszawa.7. Mróz, W. (red.). 2012. Monitoring siedlisk przyrodniczych. Przewodnik metodyczny: Część III. GIOŚ, Warszawa.8. Oklejewicz K. 1997. *Eleocharis carniolica* (Cyperaceae) -- a species new to Poland. *Fragmenta Floristica et Geobotanica*, 42(1): 194-195.9. Oklejewicz K., Paul W. Wayda M. 2001. Mapa autorska *Eleocharis carniolica* W. D. J. Koch [w:] Zając A. & Zając M. (Red.) Atlas rozmieszczenia roślin naczyniowych w Polsce. Nakładem Pracowni Chorologii Komputerowej Instytutu Botaniki Uniwersytetu Jagiellońskiego, s. 207.10. Paul W. 2004. *Eleocharis carniolica* W. D. J. Koch. W: Sudnik-Wójcikowska B., Werblan – Jsakubiec H. (red.) 2004. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000. Tom 9. Gatunki roślin. Wyd. Min. Środowiska, Warszawa; ss. 116–121.11. Paul W. Wayda M. 1999. New localities of *Eleocharis carniolica* (Cyperaceae) in Poland. *Fragmenta Floristica et Geobotanica* 44(1): 195-199.12. Perzanowska J. (red.). 2012. Monitoring gatunków roślin. Przewodnik metodyczny. Część II. GIOŚ, Warszawa13. Szafran G. 2007. Nowe stanowiska *Gagea spathacea* (Liliaceae) i *Carex strigosa* (Cyperaceae) na terenie Nadleśnictwa Lubaczów. *Fragmenta Floristica et Geobotanica Polonica* 15(1): 51-60.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL02	0.55				

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Moczary	+	0.55

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie
--------------	--

Adres:	Polska Józefa Piłsudskiego 38 35-001 Rzeszów
Adres e-mail:	sekretariat.rzeszow@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒ Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 31 października 2016 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Łukawiec PLH180024 (Dz. Urz. Woj. Podkarpackiego z 2016 r. poz. 3371) Link: https://edziennik.rzeszow.uw.gov.pl/legalact/2016/3371/ Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 11 października 2017 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Łukawiec PLH180024 (Dz. Urz. Woj. Podkarpackiego z 2017 r. poz. 3350) Link: https://edziennik.rzeszow.uw.gov.pl/legalact/2017/3350/
☐ Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐ Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:	PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH180024
----------------	-----------------------------

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak	☐ Nie
---	------------------------------

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--